

N:o 28.

Herrar **O. W. Redelius** och **J. P. Nilsson**, om indragning af ordinarie anslaget till kongl. teatrarne m. m.

Under nu rådande allmänna betryck är det mer än eljest nödvändigt, icke blott för den enskilde utan äfven för staten, att noga se till, huru inkomster och utgifter skola kunna gå i hop. Inkomsterna minskas. Derfor måste också utgifterna minskas. När så skall ske, måste skillnad göras emellan sådana utgifter, som äro alldeles oundgängliga, och sådana, som kunna, om än med svårighet, undvikas. Granskar man i sådant syfte »Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående statsverkets tillstånd och behof gifven Stockholms slott den 29 april 1887», så finner man bland andra utgiftsposter under sjunde hufvudtiteln en, som torde kunna utan olägenhet för riket undvikas, nemligen anslaget till teatrarne. Hvad man än må tänka om teatrarne i och för sig, så torde dock alla vara ense derom, att de ej kunna anses ega så stor betydelse för riket, att statsutgifter för deras uppehållande skola anses alldeles oundvikliga. Oss synes, som om staten icke alls borde befatta sig med teaterväsendet. Staten har viktigare och högre intressen att taga vara på. I öfverensstämmelse härmed hemställa vi:

a) att Riksdagen icke måtte bevilja de under sjunde hufvudtiteln (17—18) begärda anslag af dels 28,820 kronor till reparation å stora teaterns hus, dels 25,000 kronor till teaterverksamhetens uppehållande under spelåret den 1 juli 1887—1 juli 1888;

b) att Riksdagen måtte indraga det å ordinarie stat uppförda anslaget 60,000 kronor till teatrarne för ofvannämnda spelår och 1888;
och således intet anslag måtte beviljas till teatrarne.

Om remiss till statsutskottet anhålles.

Stockholm den 12 maj 1887.

O. W. Redelius.

J. P. Nilsson.

N:o 29.

Herr E. Åkerlund, om ändringar i tulltaxan.

De stadigt både inom och utom landet sjunkande prisen å landtmannaprodukter och den i följd deraf allt mer tilltagande arbetslösheten å landsbygden, som förorsakar stegrade utgifter inom landskommunerna, hafva, såsom allmänt erkännes, nu gjort landtmännens ställning inom större delen af vårt land sådan, att lindring i de nödiga utgifterna mer än någonsin erfordras, derest »ej ett eller annat tiotusental» af dem skola bringas till tiggarsstafven, innan de hunnit eller förmått vidtaga de åtgärder, som sägas skola medföra deras framtida välstånd, eller jordbrukets ombildning i enlighet med inom Riksdagen gifna möjligen välmenta råd och anvisningar; och då Norrlands hufvudnäring på det öfriga landets bekostnad fått sig tillerkända stora fördelar genom de ingångna handels-traktaterna, och då städernas invånare så väl som industriens idkare, vare sig arbetstagare eller arbetsgifvare, ega den förmånen att få förskaffa sig större delen af hvad de behöfva köpa, eller sådana varor, som jordbrukaren *måste* producera, från det håll, der de billigast kunna fås, men landtmännen i högst få fall fått sig någon sådan rätt tillerkänd i fråga om de varor, som de behöfva förskaffa sig från handel och industri, och då deruti tydliggen ligger